

Золота осінь Славутича

До Славутича я їхала вперше і з нетерпінням чекала зустрічі з незнайомим для мене містом. Мене і багатьох інших, хто приїхав на XII Міжнародний фестиваль дитячої творчості, телебачення та преси "Золота осінь Славутича-2005", вітали вранішнє сонце, білосніжні будинки і посмішки славутичан. Здавалося, ніби вони всю вічність чекали гостей. Їхня радість і привітність йшли від щирого серця.

Карусель життя фестивалю набрала повних обертів: зустрічі з організаторами свята, мером міста Володимиром Удовиченком, молодіжною радою, представниками політичних партій, метрами журналістики... Усі 340 учасників, які приїхали не лише з різних куточків України, а й з Росії, Білорусі, Чувашії, чекали "свого часу", адже приїхали вони сюди для того, щоб поспілкуватись, перейняти досвід однопітків, показати свої здібності і таланти. 24 команди "Преси", 13 — "Телебачення" та 10 — "Фото" з непідробним ентузіазмом взялися за виконання конкурсних завдань. Вдень — спілкувалися з потрібними людьми, вночі — друкували, верстали, монтували. І результат — усе життя Славутича на шпальтах їхніх газет, відеороликах, фотографіях. Кращих було нагороджено цінними подарунками — відеоманітофонами, відеоплеєрами, мобільними телефонами, фотоапаратами. Ніхто не залишився без дипломів та призів. Але для всіх найголовніше — щастя спілкування, спільної роботи.

Не знаю, де бралось стільки сил, адже не єдиною журналістикою жили. Три дні і три ночі діти і дорослі були великою родиною, разом дискутували, змагалися (і на спортивних майданчиках теж), розважалися. Навіть найсором'язливіші після традиційного кольорового братання відчували себе, як вдома.

На центральному майдані щодня збиралися тисячі людей. Дорослі з радістю підхоплювали дитячі пісні. А від вечірньої прохолоди неочікуваного похолодання рятувалися... запальними танцями. І все це під гаслами — об'єднаймо світ проти зла, об'єднаймося заради щастя і миру на землі. Ці слова — кредо життя, норма, викарбувана у свідомості кожного, хто хоч раз побував на цьому фестивалі. Це — як позивний сигнал, який щороку збирає дітей та дорослих.

Додому всі поверталися з надією, що рівно через рік вони знову приїдуть до білосніжного Славутича, на його нову золоту осінь.

К. ДЕНИСЮК.